

ת"פ 37133/06/16 - מדינת ישראל - עו"ד אבי דהן - נוכח נגד ש ג - נוכח, ג מ, ר מ

בית משפט השלום בקריית גת

04 אפריל 2017

המאשימה

הנאשמים

ת"פ 37133-06-16 מדינת ישראל נ' ג ואח'
בפני כב' הסגנית נשיאה נגה שמואלי-מאייר
מדינת ישראל - עו"ד אבי דהן - נוכח
נגד
1. ש ג - נוכח [ע"י ב"כ עו"ד עמית ויצמן - נוכח]
2. ג מ
3. ר מ

גזר דין
(נאשם 1)

א. רקע עובדתי

1. הנאשם 1 (בגזר דין זה יכונה "**הנאשם**") הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של **פגיעה בפרטיות - בילוש או הטרידה בדרך אחרת, בצוותא חדא**, לפי סעיף 2(1) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן: "**חוק הגנת הפרטיות**") + סעיף 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; **חבלה במזיד ברכב, בצוותא חדא**, לפי סעיפים 413א + 29(א) לחוק העונשין; **והחזקת סכין**, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

כמתואר בכתב האישום המתוקן, במועדים הרלוונטיים הנאשם והמתלוננת היו גרושים זה מזו, תוך שלאחרונה היה בן זוג חדש, הוא המתלונן. ביום 09.06.2016 בשעה 20:30 או בסמוך לכך, נסעו המתלוננים לכיוון באר שבע, בעוד שהנאשם, ביחד עם חברו, הנאשם 2, נסעו ועקבו אחריהם ברכבם. המתלוננים אשר הבחינו ברכב שעוקב אחריהם עצרו בצד הדרך. לאחר שגם הרכב בו ישב הנאשם ביחד עם הנאשם 2 עצר, המתלוננים שבו והמשיכו בנסיעה. או אז, הרכב שבו ישב הנאשם (ואשר הנאשם 2 נהג בו) עקף את רכבם של המתלוננים ועצר מולו, מה שאילץ את המתלוננת לבלום בפתאומיות. בנסיבות אלה, הנאשמים הצטיידו באלה השייכת לנאשם 2, הנאשם יצא מהרכב בשעה שהוא אוחז באלה זו, ניגש לדלת הנוסע שליד הנהג (שם ישב המתלונן), פתח אותה ואיים על המתלונן באומרו "**בן זונה באתי להרוג אותך, הרסת לי את המשפחה**". בהמשך, הנאשם הניף את האלה וניפץ את חלון הרכב. בתגובה למתואר, המתלונן סגר את דלת הרכב וצעק למתלוננת לנסוע במהירות על מנת לברוח. המתלוננים נמלטו מהמקום, ולבסוף עצרו והזעיקו משטרה.

למחרת, הנאשמת 3, רעייתו של הנאשם 2, התקשרה למתלוננת ונסיתה לשבש הליכי חקירה ומשפט ולהכשיל הליך שיפוטי, בכך ששוחחה עם האחרונה אודות תלונתה וניסתה לשכנעה לבטל את התלונה נגד הנאשם 2.

עוד נטען, כי ביום 08.06.2016 התקשר הנאשם אל המתלוננת, שוחח עמה עליה ועל המתלונן, ואיים מספר רב של פעמים, באומרו: "**אני אשחט אותו בתוך כלוב של בקבוקים של קוקה קולה**", "**אם אני אגלה שאת עם הכושי...**

אני מחכה לך במוצאי שבת ליד הבית עורף לך את הראש, לוקח את הראש בשקית לתחנת המשטרה", "אני יהרוג אותו ואותך ביחד אני אכניס לכם קלשון לבטן". בהמשך למתואר לעיל, כך נטען בכתב האישום המתוקן, במהלך חיפוש ברכבם של הנאשם והנאשם 2, נתפסו אלה מעץ וחרב ארוכה ברכבו של הנאשם, וסכין ואלה ברכבו של הנאשם 2.

2. לשם שלמות התמונה, יצוין כי דינם של הנאשמים 2 ו-3 טרם הוכרע (קבוע למענה ליום 25.04.2017).

3. הצדדים לא הגיעו להסדר בעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו.

4. **התסקיר** שהתקבל אינו נושא אופי חיובי, תוך ששירות המבחן נמנע מלכבד בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם. יחד עם זאת, בסופו של התסקיר, ממליץ השירות להשית על הנאשם מאסר מותנה בלבד, לצד קנס והתחייבות להימנע מביצוע עבירה.

מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקיר, אך אציין כי הנאשם מסר לשירות המבחן שלא כל המתואר בכתב האישום התרחש במציאות, וכי הודה בו על מנת לקדם את ההליך המשפטי. הנאשם הצטער על התנהלותו באירוע ומסר שזו אינה מאפיינת אותו, וכי המדובר באירוע חד פעמי שיצא מכלל שליטה, בתקופה בה חש פגוע ונבגד. כמו כן, הנאשם שלל קיומם של דפוסי התנהגות אלימים ואת הצורך בהתערבות טיפולית.

שירות המבחן התרשם, בין היתר, כי הנאשם אינו לוקח אחריות על העבירה, מביע עמדה קורבנית, אינו מכיר בדפוסים אלימים ובנטייתו להתנהגות אימפולסיבית, וכי אינו פנוי לעריכת בחינה והתבוננות על דפוסי התנהגותו אשר ככל הנראה היו ברקע לעבירה. לאור אלה, כאמור, שירות המבחן נמנע מלכבד בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם. לבסוף, לאחר ששקל את מכלול השיקולים הרלוונטיים, שירות המבחן העריך כי קיים סיכון להישנות התנהגות אלימה כלפי המתלוננת או המתלונן. אולם, על אף כל האמור, ולאחר שהעריך כי ההליך המשפטי מהווה עבור הנאשם גורם מרתיע שיש בו כדי לצמצם את הסיכון המוערך, המליץ שירות המבחן להסתפק בענישה צופה פני עתיד, כפי שתואר לעיל.

אשר לעמדתה של המתלוננת, אציין בקצרה כי זו שללה אלימות פיזית מצדו של הנאשם במהלך נישואיהם, אך טענה כי לאורך השנים הוא נהג בה באלימות מילולית. כמו כן, המתלוננת מסרה כי הנאשם הינו אב מסור וכי אינה חוששת מפניו, אם כי היא חוששת מפני האפשרות שמא הוא עלול לפגוע במתלונן. עוד יצוין, כי שירות המבחן התרשם שקיים פער בין תפיסתו העצמית של הנאשם לבין האופן שבו הוא והתנהלותו תוארו על ידי המתלוננת.

5. **מחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 22.03.2017, עולה כי הנאשם עשיר לבצע עבודות שירות.**

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

6. באת כוח המאשימה עמדה על חומרת המעשים המיוחסים לנאשם ועל הנסיבות המחמירות שנלוו אליהם. כמו כן, באת כוח המאשימה הפנתה לתסקיר שירות המבחן, ובפרט להיעדר נטילת האחריות מצדו של הנאשם, להיעדר המוטיבציה לעריכת ביקורת עצמית ולהתרשמות מקיומו של סיכון להישנות התנהגות אלימה. לדידה של המאשימה בעניין זה, ההמלצה הסופית של שירות המבחן אינה מתיישבת עם האמור בגוף התסקיר. לבסוף, ולאחר שהפנתה את בית המשפט לפסיקה שונה, עתרה באת כוח המאשימה לקבוע מתחם עונש כולל הנע בין מאסר לריצוי בעבודות שירות לבין שנת מאסר אחת, תוך שלטענתה עונשו של הנאשם צריך להיגזר ברף הגבוה של מתחם זה, לצד ענישה עמוד 2

נלוות בדמות מאסר מותנה, קנס, פיצוי והתחייבות להימנע מביצוע עבירה.

7. מנגד, ההגנה ביקשה תחילה לאבחן בין הפסיקה שהוגשה מטעם המאשימה לבין עניינו של הנאשם. בהמשך, הסנגור הפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ובכלל זה לגילו, לעברו הפלילי הנקי, למצבו הרפואי של אחד מילדיו, ולנסיבות שקדמו ועמדו כרקע לביצוע העבירות. כן נטען, כי המדובר באירוע רגעי של אובדן עשתונות וכי הנזק שנגרם לרכב איננו גבוה (נ/1). לדבריו של הסנגור, חייו של הנאשם שבו למסלולם, והוא נפגש עם המתלוננת לעיתים רחוקות בלבד (בעניין זה, ההגנה הפנתה גם לאמור בתסקיר שירות המבחן). לבסוף, נטען כי יש לעשות צדק ולאפשר לנאשם להמשיך לגדל את ילדיו ולא לחסום בפניו את האפשרות להמשיך ולעבוד במקום עבודתו הנוכחי.
8. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", ביקש סליחה על מעשיו וטען כי החל בפרק חדש בחייו ושכח את שאירע בעבר. לדבריו, הוא ביצע את המעשים ברגע של "חוסר מחשבה", עבר תקופה לא קלה, מקבל אחריות על כל מה שכתוב בכתב האישום המתוקן, וכעת הוא מבקש כי בית המשפט יקל בעונשו.

דין והכרעה

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

9. הגם שהמאשימה לא עתרה לקבוע מתחמי ענישה נפרדים, מצאתי להתייחס תחילה לסוגיה זו, ולו בקליפת האגוז. כך אציין, כי נדמה שלא יכול להיות חולק שבגין המעשים המיוחסים לנאשם בסעיפים 1-9 בכתב האישום המתוקן יש לקבוע מתחם עונש כולל אחד. הדברים אמורים בשים לב ל"מבחן הקשר ההדוק" וליתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ר' למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, (29.10.2014); וע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל**, (03.09.2015)). כך, בעניין **ג'אבר שלעיל**, נקבע כי בית המשפט ילמד אודות גדריו של "אירוע" בהתאם לניסיון החיים, באופן בו עבירות שיש ביניהן **קשר הדוק** יחשבו לאירוע אחד. עוד נקבע בפסיקה, כי המונח "אירוע" המצוי בסעיף 40 לחוק העונשין הינו רחב יותר מהמונח "מעשה" הקבוע בסעיף 186 לחסד"פ, וכי באופן עקרוני "אירוע" אחד יכול לכלול גם "מספר מעשים" (ראו למשל דעתם של כלל שופטי ההרכב בעניין **ג'אבר**; דברי כב' השופט ע' פוגלמן בע"פ 1605/13 **פלוגי נגד מדינת ישראל**, (27.08.2014); וע"פ 3164/14 **גיא פן נגד מדינת ישראל**, (29.06.2015)).

בענייננו, בין עבירת האיומים (המיוחסת לנאשם בסעיף 9 בכתב האישום המתוקן) לעבירת הפגיעה בפרטיות והחבלה במזיד ברכב חלף פרק זמן קצר, כאשר ברי כי עבירות אלו בוצעו על רקע אותה מערכת יחסים זוגית שהתפרקה, וכאשר כולן הופנו כנגד אותם המתלוננים. יוצא אפוא, כי למעשה המדובר במסכת עבריינית אחת, תוך שהתבוננות על עבירת האיומים (המיוחסת לנאשם בסעיף 9 בכתב האישום המתוקן) למול עבירת הפגיעה בפרטיות והחבלה במזיד ברכב כעל אירועים שונים, תעמוד בניגוד לניסיון החיים ותהא מלאכותית במידה רבה.

אשר לעבירה של החזקת סכין, על פניו ניתן היה לקבוע בגינה מתחם עונש הולם נפרד. שכן, לא נטען כי החרב שנתפסה ברכבו של הנאשם קשורה בצורה כזו או אחרת לעבירות הקודמות או שהיא הוחזקה שם על ידו במסגרת תכנית עבריינית כלשהי הנוגעת למי מהמתלוננים. יחד עם זאת, בסעיף 11 בכתב האישום המתוקן נטען כי החרב (ביחד עם אלה מעץ) נתפסה ברכבו של הנאשם "בהמשך למתואר" קודם לכן בכתב האישום המתוקן, כך שייתכן שעבירה זו, בצורה שלא הובררה עד תום במסגרת הטיעונים לעונש, קשורה גם ליתר העבירות. בשים לב לאמור, ובייחוד לנוכח העובדה שהמאשימה עצמה לא עתרה לקבוע מתחמי ענישה נפרדים, מצאתי לקבוע **מתחם עונש הולם אחד** בגין מכלול מעשיו

של הנאשם, וזאת כמצוות סעיפים 40ג(א) ו- 40ג(א) לחוק העונשין.

ומיד ייאמר, כי בטרם קביעת מתחם העונש ההולם (וגזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם), בית המשפט יזהיר את עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יבלע" במכלול האירועים, כך שהנאשם לא יענש בגינו, וכל אירוע יזכה להתייחסות ראויה ונפרדת בעת הליך גזירת העונש (ראו והשוו דבריו של בית המשפט המחוזי בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 39844-08-13 **מדינת ישראל נ' פאיז אבו רקייק**, (26.12.2013)).

בשולי הדברים אציין, שבסעיף 12 בכתב האישום המתוקן נטען כי במעשיו המתוארים בסעיף 10, החזיק הנאשם בסכין. אולם סעיף 10 נמחק במסגרת הסדר הטיעון, ונדמה כי המדובר בפליטת קולמוס - שכן, מעשה החזקת הסכין (חרב ארוכה) על ידי הנאשם, תואר דווקא בסעיף 11 בכתב האישום המתוקן.

10. משאמרתי כל זאת, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת, והכל כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין.

כאן גם המקום לציין, כי בסימן א'1 לפרק ו' בחוק העונשין, אשר הוסף לחוק העונשין במסגרת תיקון מס' 113, נקבע **עקרון ההלימה** כעקרון המנחה בענישה. לאמור, ניתן משקל בכורה לשיקולי גמול, ונקבע כי בראש ובראשונה על העונש להלום את חומרת העבירה בנסיבותיה ואת מידת אשמו של הנאשם. יחד עם האמור, עקרון ההלימה אשר ניצב במרכזו של תיקון 113 אינו עומד לבדו, ושומה על בית המשפט להעניק משקל משמעותי גם לשיקול **שיקום** הנאשם (ר' בעניין זה פס' 12 בפסק דינו של כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 452/14 **ניסים דבוש נגד מדינת ישראל**, (03.04.2014) (להלן: "**פרשת דבוש**"); פס' 6 בפסק דינה של כב' השופטת א' חיות בע"פ 7459/12 **שיבר נגד מדינת ישראל**, (20.06.2013)).

11. אשר **לערכים החברתיים המוגן שנפגעו**, בעצם מעשה החבלה במזיד ברכב, פגע הנאשם בזכותו של הפרט ליהנות מהגנה מפני פגיעה והשחתה של רכושו בכלל, ושל רכבו בפרט. זאת ועוד, בהשוואה לקניין אחר, חומרת מעשה ההיזק מקבלת משנה תוקף עת עסקינן ברכב. שכן, אין לראות ברכב כאמצעי תחבורה גרידא, אלא כשלוחה של ביתו מבצרו של האדם, ולא בכדי בחר המחוקק לייחד בחוק העונשין פרק נפרד של עבירות בקשר לרכב (ראו והשוו: ע"פ 8831/08 **מדינת ישראל נ' אלשחרה**, (30.06.2010); רע"פ 9992/06 **וקנין נ' מדינת ישראל**, (07.11.2007); רע"פ 1200/11 **יעקובוב נ' מדינת ישראל**, (14.02.2011)).

בכול הנוגע לעבירת האיומים, בעצם ביצועה פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על שלווה נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מביצוע פעולה אותה ביקש לבצע (ראו דבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373, 379 (1989)). כאן יצוין, כי החשיבות להגן על ערכים אלו אף מתעצמת עת המדובר באיומים אשר נעשים במסגרת תא משפחתית, גם אם הוא פורק זה מכבר, כמו במקרה הנדון.

בעצם ביצוע העבירה של החזקת סכין, פגע הנאשם בתחושת הביטחון ושלמות הגוף של כל פרט בציבור, ועל זכותו להיות מוגן מפני תופעת האלימות, לרבות זו הכרוכה בשימוש בנשק חם או קר. חומרתה של העבירה טמונה בהיתכנות אירוע אלים ומסוכן, הן לנושא הסכין והן לסביבתו, ואין צורך להרחיק לכת כדי להיווכח בתוצאות החמורות של שימוש בסכין (או בנשק קר אחר) לצורך יישוב סכסוכים. למעשה, החומרה שבעבירה של החזקת סכין, אף מבלי שנעשה בה שימוש בפועל, טמונה בצורך למנוע החזקה של כלי נשק אשר יכול להוביל לאסון במקרים של מחלוקות, קטנות כגדולות, עת המרחק בין סכין המצויה ברשות הנאשם לבין השימוש בה הוא, לדאבון לב, קצר ביותר.

(ראו והשוו: ע"פ 8314/03 רג'אח נ' מדינת ישראל, (07.06.2005); ע"פ 3573/08 עודה נ' מדינת ישראל, (13.04.2010); ורע"פ 2047/07 חנוק נ' מדינת ישראל, (14.05.2007)).

אשר לעבירת הפגיעה בפרטיות, בעצם ביצועה פגע הנאשם בזכותם של המתלוננים לפרטיות. לכל אדם זכות קנויה לנהל את חייו כראות עיניו ובדל"ת אמותיו, ללא הפרעות מבחוץ; ומסביבו של כל אדם יש מרחב, הנע עמו לכל מקום, שבתוכו הוא זכאי להיות עם עצמו (ראו והשוו: בג"ץ 2481/93 יוסף דין נ' ניצב יהודה וילק, פ"ד מח(2) 456 (1994); ובג"ץ 6650/04 פלוני נ' בית הדין הרבני האזורי בנתניה, פ"ד סא(1) 581 (2006)).

12. בשים לב מצד אחד, לאופי האיומים וטיבה של ה"סכין" כמשמעותה בחוק העונשין אשר הנאשם החזיק, ומצד שני, לטיבה של הפגיעה בפרטיות והחבלה ברכב, ולאור יתר הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות כפי שיפורט בהמשך, סבורתי כי **מידת הפגיעה במכלול הערכים המוגנים** שעליהם עמדתי לעיל הינה ברף בינוני-נמוך.

13. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נתתי דעתי לעובדה כי כתוצאה ממעשיו של הנאשם לא נגרם נזק כלכלי גבוה, כאשר עלות תיקון חלון הרכב נאמדת בכ- 150 ₪. יחד עם זאת, יש לציין כי למעט עבירת החבלה במזיד ברכב, יתר העבירות שביצע הנאשם הן עבירות שמטיבן ומטבען בדרך כלל אינן גורמות לנזק כלכלי מוחשי, מה שאינו מפחית כהוא זה מחומרתן או מהסיכון הפוטנציאלי שהן טומנות בחובן. הווה אומר, אין מקום להעניק משקל נכבד לעובדה שכתוצאה ממעשיו של הנאשם לא נגרם נזק כלכלי ניכר, וזאת בשים לב לאופיין של מרבית העבירות שבהן הוא הורשע, אשר ממילא, בדרך כלל, לא מסבות נזק ממשי שניתן לאמוד אותו בכסף.

מה גם שלנזק המוחשי, אף ניתן להוסיף את עגמת הנפש הרבה שנגרמה למתלוננים. כך, בנקל ניתן לשער עד כמה גדולה הייתה האימה וחוסר האונים שחשו המתלוננים את הבחינו בכך שהנאשם, ביחד עם אדם נוסף, עוקב אחריהם, חוסם את נתיב נסיעתם, ולאחר מכן ניגש לרכבם בעודו אוחז באלה בידיו, מאיים להרוג את המתלונן ואף מגדיל לעשות וחובט בחלון הרכב עם האלה ושובר אותו.

אשר לנזק הפוטנציאלי הטמון במעשיו של הנאשם, בהתייחסי לעבירה של החזקת סכין, אשוב ואציין כי החומרה שבעבירה זו טמונה דווקא בנזק שעלול להיגרם ולא בנזק שנגרם בפועל, וכבר היו דברים מעולם. במקרה הנדון הדברים אף צריכים להיאמר ביתר שאת, כאשר הנאשם הוכיח שאינו חושש להשתמש באלה כדי לאיים ולהזיק לרכושם של המתלוננים, ומקום בו ברכבו נתפסה חרב ארוכה. עוד בעניין זה, בשים לב להתנהגות שלוחת הרסן של הנאשם בעת קרות המקרה המתואר בסעיפים 2-3 בכתב האישום המתוקן, מקום בו הוא מביא לעצירת רכבם של המתלוננים באמצעות חסימתו ולאחר מכן מאיים וחובט באמצעות אלה בחלון הרכב ושובר אותו, הרי שנדמה כי אך לנוכח תושייתם של המתלוננים אשר נמלטו מהמקום לא נגרם נזק חמור יותר מזה שנגרם בפועל.

עוד יש לקחת בחשבון כי חלקו של הנאשם בביצוע העבירות הוא גדול. הוא זה שמבצע בעצמו את החלק הפיזי של עבירת החבלה במזיד לרכב והוא זה שמאיים על המתלוננים. כך גם, בשים לב לרקע של ההתרחשויות שבמוקד כתב האישום המתוקן, כפי שהדברים עולים מתסקיר שירות המבחן ומהטיעונים לעונש, נדמה כי הנאשם לא הושפע מהנאשם 2 לבצע את העבירות (העבירה של הנאשמת 3 נוגעת במישרין לנאשם 2 ולא לנאשם שבפניי), כאשר דווקא היפוכם של הדברים מתיישב בצורה טובה יותר עם השכל הישר. כאן אף המקום לציין, כי חלק מהעבירות בוצעו בצוותא חדא, מה שמגביר את פוטנציאל הנזק ומעניק להן ממד חומרה נוסף (ראו ג' הלוי, **תורת דיני העונשין**, כרך ג' (הוצאת הקריה האקדמית אונו - תשע"א), עמ' 747-748, וההפניות שם).

עוד מצאתי להתייחס לסיבות אשר הביאו את הנאשם לבצע את העבירות: תחושת הפגיעה והנבגדות שחש לאחר שגילה כי אשתו לשעבר מנהלת קשר זוגי עם אחר. בית המשפט מתקשה להעניק משקל רב לקולא לנסיבה זו, וזאת כאשר ברי כי המתלוננת סוברנית לנהל את חייה ואת קשריה הזוגיים כפי שהיא רוצה ורואה לנכון, ואין לנאשם ולו שמץ של זכות

לפגוע בחירותה זו, ובוודאי שאין בכל האמור כדי להצדיק את התנהגותו הבריונית ושלוחת הרסן.

בנוסף, יש לתת את הדעת לטיב האיומים שהשמיע הנאשם ולהיקפם. בעניין זה, תחילה יצוין כי הנאשם השמיע דברי איום בשתי הזדמנויות שונות (במועדים שונים), כך שנדמה כי חסד עשתה עמו המאשימה, עת בחרה להאשימו בעבירת איומים אחת בלבד. אשר לגופם של דברים, המדובר באיומים חמורים, חוזרים ונשנים, ברצח, תוך שהנאשם אף מגדיל לעשות ומוסיף פירוט של דרך הפעולה שבה הוא ינקוט, כגון "אני אשחט אותך בתוך כלוב של קוקה קולה", "עורף לך את הראש, לוקח את הראש בשקית למשטרה", "אני אכניס לכם קלשון לבטן", ועוד. לא זו בלבד, אלא שלחלק מדברי האיום של הנאשם אף נוסף נופך גזעני: "אם אני אגלה שאת עם הכושי...". זאת ועוד, את האיום הנוטען בסעיף 4 בכתב האישום המתוקן, הנאשם השמיע בשעה שאחז באלה בידו, בעודו מתנהג בצורה פרועה ונטולת מעצורים, מה שמגביר את האימה שבוודאי חשו המתלוננים. בנוסף, יש לשקול את העובדה שהנאשם החזיק בחרב ארוכה, כאשר ברי כי פוטנציאל הנזק במעשה זה גדול יותר מזה הטמון במעשה של החזקת סכין קטנה יותר. מנגד יצוין, כי מידת הפגיעה בפרטיות במקרה הנדון, פגיעה המתבטאת בכך שהנאשם עקב אחר המתלוננים עם רכבו, אינה מצויה ברף חומרה גבוה.

לבסוף אציין, כי אין חולק שהעבירות נעשו בעידנא דריתחא, מבלי שקדם להן תכנון מוקדם **ניכר**. בוודאי הדברים אמורים בנוגע לאיומים שהשמיע הנאשם במהלך שיחתו עם המתלוננת (סעיף 9 בכתב האישום המתוקן), אשר נדמה כי נאמרו מתוך סערת רגשות שבה היה נתון באותה עת. יחד עם זאת, נדמה כי לא כל העבירות בוצעו בצורה ספונטנית לחלוטין. שכן, קשה יהיה להלום את הטענה לפיה הנאשם וחברו נתקלו אך במקרה ברכבם של המתלוננים והחליטו לעקוב אחריהם עד לעיר באר שבע (מה גם, שהשניים הצטיידו באלה), ונדמה כי בכל זאת קדם לכך תכנון מוקדם במידה כזו או אחרת.

14. בכל הנוגע **למדיניות הענישה**, חיפוש במאגרים המשפטיים לא העלה מקרים דומים לזה שבפניי. אולם, על מנת ללמוד אודות מדיניות הענישה הראויה במקרה הנדון, ולו בדרך ההיקש, מצאתי לציין כי מקום בו עסקין בעבירה של החזקת סכין ואיומים המופנים כלפי בת זוג, פסיקת בתי המשפט נעה על פני קשת של עונשים, החל מענישה מותנית לצד צו של"צ ועד למספר חודשי מאסר, שבדרך כלל נגזר לרצותו בעבודות שירות (ראו בעניין זה **ת"פ (שלום קריא** **גת) 37856-10-13 מדינת ישראל נ' רוני אבו**, (30.07.2015), והפניות שם).

אשר לעבירות של חבלה במזיד לרכב, בפסיקה ניתן לראות כי בדרך כלל לעבירה זו נלוות עבירות נוספות הקשורות ברכב (כגון פריצה לרכב או פריצה לרכב בכוונה לגנוב). ככל שעסקין בעבירה זו לבדה, סקירת הפסיקה הנוהגת (שאיננה רבה) מעלה כי על דרך הכלל מושתים על הנאשמים עונשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, כאשר ממילא ברי כי מידת העונש וסוגו תלויים, בין היתר, בחומרתן של נסיבות ביצוע העבירה, נסיבותיו האישיות של הנאשם וכיוצא באלה (ראה למשל, **ת"פ (שלום רחובות) 47403-12-12 מדינת ישראל נ' מדהלה**, (14.05.2014); **ות"פ (שלום כפר סבא) 56672-05-14 מדינת ישראל נ' אולג יצהר קלימקוביץ**, (07.09.2016)).

אשר לעבירת החדירה לפרטיות, כאן יצוין כי עבירה זו עלולה להיות מבוצעת בדרכים מגוונות ושונות זו מזו, תוך שדרך ביצוע המעשה עצמו משפיעה במידה ניכרת על העונש. כך למשל, ברי כי אין דין של מעשי מציצנות חוזרים ונשנים כדין מעקב ובילוש חד פעמי. לאור הפסיקה הנוהגת בעניין זה, נדמה כי עת עסקין בעבירה בודדת של פגיעה בפרטיות בדרך של מעקב, ואף כאשר נלווית לה עבירת איומים, הרף התחתון של מתחם העונש ההולם צריך להיות ענישה מותנית, וגם כאן הדברים נלמדים מכוח ההיקש. כך למשל, ראו **ת"פ (שלום פתח תקווה) 47244-01-11 מדינת ישראל נ' נאור עבדי**, (04.05.2015), שם דובר בנאשם אשר הורשע בחמש עבירות של פגיעה בפרטיות ובעבירה של איומים. כפי שתואר בהכרעת הדין ובגזר הדין, המתלוננת עבדה פרק זמן קצר באותו מקום בו הועסק הנאשם. לאחר שעבודתו במקום הופסקה, הנאשם הטריד אותה בדרכים שונות, כגון שליחת מכתבים ופרחים לביתה, ואף פרסם את פרטיה

באתרי היכריות ואתר סקס וארוטיקה. כן התחקה אחריה והגיע לאזור מגוריה ומגורי הוריה ומשפגש באמה אשר שאלה אותו לפרש מעשיו, מסר לה הודעה עבור המתלוננת שהיה בה מסר של איום. נקבע כי מתחם העונש ההולם במקרה הנדון ינוע בין מאסר לריצוי בעבודות שירות לבין שנתיים מאסר בפועל, והושת על הנאשם עונש של שישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, לצד ענישה נלווית.

כן ראו בעניין זה ת"פ (שלום קריית גת) 37766-12-12 **מדינת ישראל נ' לוקיאנקו**, (07.07.2016); ות"פ (שלום קריית גת) 32037-02-12 **מדינת ישראל נ' איסקוב**, (05.12.2012). אם כי, יש לציין שבשני גזרי דין אלו דובר בהסדרי טיעון עם עונש מוסכם.

לבסוף, על מדיניות הענישה הראויה במקרה זה ניתן ללמוד גם מתוך החומרה שבה המחוקק רואה ולו בחלק מהעבירות שבהן הורשע הנאשם. כך, בצד כל אחת מהעבירות של חבלה במזיד לרכב, החזקת סכין ופגיעה בפרטיות - קבוע עונש מרבי של 5 שנות מאסר.

15. אף לא התעלמתי מהפסיקה אליה הפנתה המאשימה, וזאת בשים לב להבחנות הנדרשות בין המקרים אשר נדונו שם לבין עניינו של הנאשם שבפניי. כך גם, וזאת חשוב להדגיש, הענישה (גם לאחר תיקון 113) הינה לעולם אינדיווידואלית וכל מקרה צריך להיבחן לגופו, תוך שהבחינה כאמור תמיד צריכה להיעשות לגופן של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגופם של נאשמים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיות (ראו בעניין זה, למשל, ע"פ 433/89 **אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170 (1989); רע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)).

16. בשקלול מכלול הפרמטרים אשר פורטו לעיל, ובשים לב לשילובם של המעשים והעבירות, סבורתי כי לא ניתן במקרה הנדון לקבוע מתחם עונש הולם שהרף התחתון שלו אינו כולל רכיב של מאסר בפועל. מנגד, תקופת המאסר שברף התחתון של המתחם צריכה להיות קצרה. **אשר על כן, הריני קובעת כי מתחם העונש ההולם במקרה הנדון ינוע בין מספר בודד של חודשי מאסר, שיכול שירוצה בעבודות שירות, לבין 12 חודשי מאסר בפועל.**

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

17. כמצוות המחוקק בסעיף 40א לחוק העונשין, לצורך קביעת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

18. בעניין זה, נתתי דעתי לעברו הפלילי הנקי של הנאשם, ולכך שחרף היותו בן 48, זו הסתבכותו הראשונה עם החוק. כן נתתי דעתי לעובדה כי הנאשם שהה במשך למעלה מחודש ימים במעצר מאחורי סורג ובריה, ותקופה לא מבוטלת נוספת תחת תנאים מגבילים. ברי כי המעצר איננו עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם במקרה הנדון, בדומה להערכתו של שירות המבחן, השתכנעתי גם אני כי היה בהליכי המעצר כדי להעביר לנאשם את המסר הנדרש, כך שיבין את חומרת מעשיו ואת השלכותיהם, ולכן מצאתי להעניק לנסיבה זו משקל מסוים שייזקק לקולא.

עוד ולקולא, הבאתי בחשבון את העובדה כי הנאשם הודה במיוחס לו ובעצם כך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר. דא עקא, נדמה כי במקרה הנדון הודאתו של הנאשם איננה מלמדת אודות חרטה כנה וקבלת אחריות של ממש. שכן, כפי העולה מתסקיר שירות המבחן, הנאשם הביע עמדה קורבנית ונמנע מלקבל אחריות מלאה על מעשיו. כך למשל, הנאשם טען כי חלק מהדברים המצוינים בכתב האישום המתוקן אינם נכונים ושלל קיומם של דפוסי התנהגות אלימים

(למרות שבשום שלב הנאשם לא ביקש לחזור בו מהודאתו, ובמעמד הטיעונים לעונש אף שב וטען כי הוא מקבל אחריות על כל המעשים המיוחסים לו). לא בכדי, שירות המבחן העריך כי מהנאשם עודנו נשקף סיכון והתרשם כי הלה אינו לוקח אחריות על מעשיו וכי אינו פנוי לעריכת בחינה והתבוננות פנימית על דפוסי ההתנהגות אשר ככל הנראה היו ברקע לביצוע העבירות. כאמור, במעמד הטיעונים לעונש טען הנאשם כי הוא מצטער על מעשיו וכי הוא מקבל אחריות על כל המיוחס לו. אולם, ובשים לב לאמור בתסקיר שירות המבחן, התרשמתי כי הדברים נאמרו אך מהשפה אל החוץ ועל מנת לזכות בהקלה בעונש.

עוד אציין בעניין אחרון זה, כי השיקול של הבעת חרטה כנה ונטילת אחריות על המעשים אף מקבל משנה תוקף עת עסקינן בעבירות שנעשות בתוך המשפחה. שכן, הנאשם עודנו נפגש עם המתלוננת, גם אם לא בתדירות גבוהה, כך שאי קבלת האחריות והבעת החרטה, עשויה ללמד אודות מסוכנות שעלולה לצאת מהכוח אל הפועל ברגע של חיכוך נוסף ביניהם או בין הנאשם לבין בן זוגה של המתלוננת.

כך גם, הנאשם טען הן בשירות המבחן והן בפני בית המשפט כי המדובר במעידה חד פעמית וספונטנית. ואולם, עיון בכתב האישום המתוקן מעלה כי העבירות כלפי המתלוננים בוצעו בהזדמנויות שונות ובמועדים שונים, כך שטענתו זו של הנאשם אינה מתיישבת עם המציאות - וגם בכך יש כדי ללמד אודות הצמצום שלו מאחריותו למעשיו.

בנוסף, לא התעלמתי מהנזק שעלול להיגרם לנאשם, ובייחוד לילדיו, הגם שהטענה כי הוא מפרנסם הבלעדי לא הוכחה כדבעי, אם יגזר עליו עונש מאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות. כן נתתי דעתי למצב הבריאותי הנטען של אחד מילדיו. ואולם, יש לזכור כי המדובר אך בשיקולים בודדים, ובוודאי לא מכריעים, מתוך מגוון רחב של שיקולים שעל בית המשפט לשקול עובר לגזירת העונש. מה גם, שלא הוגשה לעיוני כל ראיה להוכחת הטענות האמורות (כאשר גם מתסקיר שירות המבחן, לא עולה כי הנאשם תמך טענותיו אלו במסמכים כלשהם (ראו והשוו דבריו של בית המשפט העליון בנוגע להתייחסות לנתונים עובדתיים אשר עולים במסגרת פגישה עם שירות המבחן ברע"פ 1670/16 מוחמד עוידה נ' מדינת ישראל, (06.03.2016)).

19. בסיכומם של דברים אלה, חרף ההימנעות מנטילת אחריות והבעת חרטה כנה על ביצוע העבירות, ובייחוד לאור העובדה כי הנאשם נעדר כל עבר פלילי וכי זו הסתבכותו הראשונה עם החוק, מצאתי כי ניתן להשית עליו עונש המצוי ברף הנמוך של המתחם.

20. עוד יצוין, כי הנאשם שלל כל נזקקות טיפולית, כך ששירות המבחן נמנע מלבוא בהמלצה בעניין זה. אשר על כן, אין מקום לדבר על שיקולי שיקום אשר יצדיקו חריגה לקולא מהמתחם. לא כל שכן, מקום בו מדובר בנאשם אשר שירות המבחן מעריך כי עדיין נשקפת הימנו מסוכנות להישנות התנהגות אלימה (וכאשר יש לזכור שממילא סיכויי שיקום לא מחייבים מניה וביה את בית המשפט לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם (ראו והשוו ע"פ 1521/14 יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל, (16.09.2015)).

21. בשולי גזר הדין, אציין כי אף לא התעלמתי מהמלצתו של שירות המבחן להשית על הנאשם ענישה צופה פני עתיד. יחד עם זאת, כפי הידוע המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט איננו מחויב לה. כפי הידוע, ככלל, שוקל שירות המבחן ומביא בחשבון בעת גיבוש המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומתו, אמון בית המשפט על שקילת אינטרסים שונים ורחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את אינטרס הציבור בכללותו. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוטי, אך המלצתו של שירות המבחן מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשקול (ראו והשוו, דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) מ' שמגר בע"פ 344/81 מדינת ישראל נ' שחר סגל, פ"ד לה (4) 313, 318 (1981); בע"פ 1472/15 שי שעשוע נ' מדינת ישראל, (17.05.2015); ברע"פ 7389/13 נתן טייטלבוים נ' מדינת ישראל,

(17.12.2013); ברע"פ 5212/13 שמעון נ' מדינת ישראל, (29.08.2013).

גם לגופו של עניין, אעיר בזהירות הנדרשת ומבלי שבית המשפט ישים עצמו בנעליו של שירות המבחן, כי נדמה שההמלצה הסופית של השירות אינה הולמת את התרשמותו כפי שזו הובאה בגוף התסקיר (התרשמות אשר פירטתי אודותיה ארוכות בגזר דין זה). כך למשל, לא נהיר כיצד שירות המבחן בא בהמלצה עונשית להימנע מהשתתפות של מאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות, חרף ההתרשמות לפיה הנאשם מביע עמדה קורבנית; מצמצם מאחריותו; אינו פנוי לעריכת בחינה והתבוננות על דפוסי התנהגותו אשר עמדו ברקע של העבירות; אינו מכיר בדפוסים אלימים ובנטייתו להתנהגות אימפולסיבית; ועוד. כן לא ברור, כיצד מצד אחד שירות המבחן מעריך כי מן הנאשם עודנו קיים סיכון להישנות התנהגות אלימה, ומצד שני מציין כי היה בהליך המשפטי כדי לצמצמו. אם שירות המבחן מעריך כי קיימת מסוכנות אך זו צומצמה, כי אז עליו לציין זאת במפורש. כלומר, רצוי כי שירות המבחן יציין איזו מסוכנות נשקפת להערכתו מהנאשם בסופו של דבר, לאחר שקלול מלוא הנתונים.

כמו כן, שירות המבחן בא בהמלצה להשית על הנאשם ענישה מותנית בלבד, ונמנע מלהמליץ על השתתפות של"צ מהנימוק שהוא סבור כי הנאשם יתקשה לבצע עבודות אלה. נותר לבית המשפט אך לתמוה על המלצה זו, שכן, הלכה למעשה, החוטא יוצא נשכר. כך, יש להזכיר כי צו של"צ הינו עונש שלא תלוי רק ברצונו ובכוונותיו הטובות של הנאשם - וכאשר האחרון אינו מעוניין לבצע צו של"צ, הרי שהאלטרנטיבה לעונש זה איננה בהכרח מאסר מותנה בלבד לצד קנס והתחייבות.

לסיכום, בניגוד לעמדתו של שירות המבחן, סבורתי כי במקרה הנדון, השתתפות ענישה מקלה והימנעות מגזירת רכיב של מאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות, תשלח לנאשם (ולציבור כולו) מסר מטעה של סלחנות, ובשים לב לכל האמור עד כה, דווקא טוב שידע כי בית המשפט לא יירתע מלנקוט ביד קשה במקרים דומים. מן הראוי שידיעה זו תרחף מעל ראשו כל העת, ואם לא יימנע מלבצע עבירות כלפי המתלוננים בזכות ריחוקו מהם, אולי יעשה כן מאימת הדין.

22. לאור כל האמור לעיל, הריני משיתה על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 3 חודשי מאסר בפועל, לריצוי בעבודות שירות, בניכוי ימי מעצרו.

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה מיום 22.03.2017, הנאשם יחל בריצוי עונש המאסר החל מיום 15.05.2017, או בכל מועד אחר אשר יקבע הממונה על עבודות השירות.

העבודות תבוצענה ב" המשקם" באשקלון, ברחוב האופה 14, אשקלון.

על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 08:00, במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 6 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור על העבירות שבהן הורשע, למעט עבירות איומים.

עמוד 9

ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירת איומים.

ד. פיצוי בסך 750 ₪ לכל אחד מהמתלוננים, ע"ת 1 וע"ת 4.

הפיצוי ישולם תוך 30 יום מהיום.

כל תשלום שייגבה בתיק, ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

ה. קנס בסך 750 ₪ או 7 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם תוך 60 יום מהיום.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ח' ניסן תשע"ז, 04 אפריל 2017, במעמד הצדדים דלעיל.